

Estàs asseguda, rodejada de casi tothom que estimes, mirant a algú fer art, de forma increíble. La sensació és de quan veus que qualcú esta complint el teu major desig, i no és enveja, és admiració.

Mires la cara de la teva família elegida, recentment, i veus orgull i pels de punta, i tu les tens per mirar-los a ells. Veus el vespre una mica borrós passar pel teu cap, i somrius, a mitges. Saps que això s'acaba i recordes qui ets, recordes què vé demà, recordes la cadira, els entrenos, el menjar i la soledat i necessites rentar-te la cara.

No saps com però ets al bany davant un mirall, creus, perquè la persona reflexada no ets tu, no saps perquè et mira tant decepcionada, però plora, crida ofegament i tremola. I sents pena i pressió al pit, mentres et vas reconeguent. Sempre et trobes a tu mateixa el mirall per les coses que odies, et trobes per les ulleres que dus devall els ulls, et trobes en la olor a tabac, et trobes en la cara rodona, et trobes mirant cap avall a les cames, i als pits, et trobes a tota tu allà davant.

Aixeques el cap i has perdut la noció del temps, no saps si algú haurà notat si t'has anat o no, no saps si han passat 2 minuts o 1 hora , no saps exactament perquè ets allà, ni perquè plores, ni perquè crides, ni perquè tremoles. Recordes de nou el vespre i recordes que ja has plorat 2 cops abans d'això, i tremoles més, tremoles més perquè ara saps que estàs rompuda. Abans ho creies, ho intuïes, però mentres poguessis fer que no ho vessin, no era real.

Passes dos vespres, abraçada al coixí, sense pensar, visquent aterrada de recordar-ho tot. Agafes força i penses, necessites una explicació. Sents al pit força, molta força però no d'esperança força cap a endins, que t'estreny el cor i plores i escrius i ja saps que passa i no ho vols acceptar.

Passa que estimes, no saps realment a qui, però saps que estimes i t'ho has negat perquè també saps que no et poden estimar. També passa que t'odies per no poder ser qui vols ser, i t'odies perquè ets tot lo que no volies ser.